

Схватам зашто садашњи режим одбија да се, упркос катастрофалним економским резултатима, самораспусти пре редовног пролећа 2012. Чека паре од Телекома и повратак Шешеља

Кад зажмурите, шта је оно чега се сећате са суботње Изборне скупштине Демократске странке:

1. Председниковог штапа?
2. Првог реда гостију: Кркобабић до Динкића, Динкић до Дачића, Дачић до Цветковића, Цветковић до Ђукић - Дејановићке, она до Тадића, Тадић за Додика...?
3. Чињенице да мудри Тадић није поновио грешку својих претходника на трону ДС, Мићуновића, Ђинђића и (в.д) Живковића, и улазио у беспотребну авантуру с противкандидатима?
4. Позива грађанима да се стрпе до „Србије 2020“?
5. Захтева бирачима да садашњој власти дају још деценију (бланко) форе, да заврши започето?
6. Или поруке једне трећине делегата да им је ближи изворни ДС-ов програм умереног десног центра, макар га персонификовао и (само) Вук Јеремић, од отимања за место у пурпурној трендовској фотељи са СПС-ом и силним надирућим српским социјалдемократима?

Да човек не поверује, с обзиром на публику тог медија, али свима (и гледаоцима и учесницима, сем потпредседници Триван) који су, поводом предниколољданске журке, анкетирани у прексиноћном „Утиску недеље“ - припала је мука од свега.

Не од ДС-а као таквог, већ од факта да ДС и њен најновији председник све више личе на оно на шта, најмање две године, спреман да ме оптуже за коштуницизам или ревизионизам, свеједно, скрећем пажњу: дакле, на теорију и праксу владавине свог, данас најмилијег, коалиционог партнера.

У којој је, од 2008, неким ферманом одозго, изједначено црно и бело, помирено лево и десно, помиловано и рехабилитовано све што може да припомогне у одбрани чаробног зброја 126; у којој су прејаке речи и „виши интереси“, попут Европе и реформи, изнад сваког обзира, морала, принципа или постулата демократије.

По чему ћемо још памтити говор председника ДС:

По аманету да ДС никада не сме предати барјак европских интеграција.

По великодушном обећању другим странкама да ће им помоћи да и оне постану чланице Социјалистичке интернационале.

По личној председничковој честитки Дачићу „на храбрости и визији коју је показао“, Љајићу, Динкићу, Чанку, Палми и Кркобабићу само „на доброј сарадњи“, те, за злу не требало, намигивању Чеди Јовановићу, судим - поводом надолазећег гласања о буџету за 2011.

По апелу синдикатима, интелектуалцима, представницима културног и јавног живота, ширим слојевима друштва, тј. Вукадиновићу, Басари, и Антонићу, а можда чак и мојој маленкости - да подрже овај режим у „изградњи државе и у наредној деценији“, а, пре свега, у остварењу циља владајуће коалиције да, на изборима 2012, освоји 40 одсто гласова, што је - како рече председник Милошевић, пардон Тадић - „неопходно да би се креирала нова будућност Србије“.

Напокон схватам зашто садашњи режим одбија да се, упркос катастрофалним

економским резултатима, самораспусти пре редовног пролећа 2012. Чека паре од продаје „Телекома“ и повратак Војислава Шешеља из Схевенингена.

Пошто су се сви одреда, из коалиције на власти, исповраћали по „Коштуници др Војиславу“, а највише демократе и социјалисти, које је данашњи опозициони аутсајдер, иначе, највише задужио - добили су Тому по мери. Тј. превршила је дара меру.

Сад је режиму остала само нада да ће, после следећих избора, између Тадића, Дачића и Динкића, на једној, и Николића, Илића и Коштунице, на другој страни, радикали изабрати ове прве. Јер, свака друкчија изборна математика, ево месецима уназад, не обећава садашњој власти ништа добро.

Ја, на пример, имао бих те „обећане“, 2020, тек 55 година. Кад сам, као наиван и пристрастан новинар, с колегама у ондашњој опозиционој „Борби“, почео да узгајам младу српску демократију и даноноћно беспоговорно бдим над тим недоношчетом, имао сам 25.

Дете се, највероватније, отргло контроли или је нас новинаре утописте и наивце прегазило време.

(Данас)